U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. Č.**, zastoupeného Mgr. Richardem Polmou, advokátem se sídlem Křížkové schody 67, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 30. 3. 2010, čj. 11234/2010-900000-401, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2010, č. j. 10 Ad 13/2010 – 12,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 3. 6. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 30. 3. 2010, čj. 11234/2010-900000-401, ve věci přiznání náhrady nákladů na výživu pozůstalých po zemřelém J. Č. ml. Žalobce však nesplnil svoji poplatkovou povinnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, splatnou podle § 7 odst. 1 zákona podáním žaloby. Neučinil tak ani následně na výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku. Městský soud v Praze proto řízení usnesením zastavil podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V usnesení byl žalobce řádně poučen o možnosti podat kasační stížnost do dvou týdnů od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Žalobce napadl usnesení Městského soudu v Praze podáním předaným k poštovní přepravě dne 8. 12. 2010 označeným jako „odvolání“. V něm se domáhal zrušení usnesení a vrácení věci zpět Městskému soudu v Praze. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že odvolání není opravným prostředkem přípustným ve správním soudnictví. Ačkoli je jinak v řízení podle občanského soudního řádu proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku obecně přípustné, do katalogu opravných prostředků ve správním soudnictví nepatří ani speciálně v oboru soudních poplatků. Ustanovení § 14 zákona č. 549/1991 Sb. výslovně stanoví, že odvolání proti usnesením ve věcech poplatků

vydaným soudy ve správním soudnictví není přípustné. Proti tomuto usnesení správního soudu je tudíž třeba brojit opravným prostředkem soudního řádu správního – kasační stížností.

Podle § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, je podání nutno posoudit podle jeho obsahu, i když je nesprávně označeno. Nejvyšší správní soud proto podání žalobce posoudil jako kasační stížnost proti usnesení krajského soudu a přistoupil k hodnocení dalších podmínek řízení.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Nejvyšší správní soud z doručenky poštovní zásilky obsahující napadené usnesení Městského soudu v Praze zjistil, že usnesení bylo zástupci žalobce doručeno v pátek dne 19. 11. 2010 v souladu s § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. Tento den byl tedy dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. Den následující po dni doručení je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty - tj. dnem doručení, a to na pátek 3. 12. 2010. Zákonná lhůta uplynula žalobci marně, kasační stížnost podaná dne 8. 12. 2010 je opožděná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu